

תת"ע 7518/09/19 - אבו סדרה אמג'ד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7518-09-19 מדינת ישראל נ' אבו סדרה אמג'ד
תיק חיצוני: 60151573379

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	אבו סדרה אמג'ד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 24.7.2019.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 60151573379 המייחס לו עבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 1.1.2019.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדין בעניינו נקבע ליום 24.7.2019.

ביום הדין לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך ₪ 1,500.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי בקשתו להישפט נשלחה על-ידי עורך דינו, אולם לא נתקבלה הזמנה לדין הן למשרדו והן למבקש.

לטענת המבקש גזר הדין ניתן ללא שנשמעו טיעוניו או תשובתו לעניין עברו התעבורתי וכי שומה על בית המשפט להקפיד על מתן הזדמנות לנאשם להגיב כאשר עברו התעבורתי מועלה על-ידי המאשימה. המבקש הוסיף וטען כי קיימות לזכותו טענות רבות לשלב הטיעונים לעונש זאת בשל מצבו האישי, הכלכלי והמשפחתי ומשכך נגרם לו עיוות דין. יודגש כי בקשתו של המבקש לא נתמכה בתצהירו שלו.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי מבדיקה שערכה הזימון לדין נשלח אל הכתובת אשר ציין המבקש בבקשתו להישפט כאשר אישור המסירה שב אל המשיבה מסומן "לא נדרש". לטענתה, בנסיבות אלה אין למבקש אלא להלין על עצמו. לטענת המשיבה בדין שהתקיים בהיעדרו הושת על המבקש הקנס המקורי כך שלא נגרם לו עיוות דין.

דין והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסינ נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחסד"פ הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל**, מיום

(20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.2019 (לא פורסם) קבע כב' השופט כדורי כי לשם ביסוס חזקת המסירה, די למאשימה להראות שההזמנה לדין נשלחה לנמען ההזמנה בדואר רשום.

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על-פי אישורי המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה באמצעות דואר רשום לכתובתו של המבקש, "אלירמוך 37, רהט", אותה ציין בבקשתו להישפט, אשרחזרה בציון הסיבה "לא נדרש".

אם דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקש דהיינו, ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה, ייחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. (עפ"ת (חי') 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל**, מיום 7.5.17).

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו, לא כל שכן כאשר לא צירף כל תימוכין לטענה זו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראייה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (1771/19 **ליאור עבודי נ' מדינת ישראל** מיום 11.7.2019, רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**, 25.3.2018).

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

במקרה שבפניי לא העלה המבקש כל טענה באשר לעצם ביצוע העבירה אלא העלה טענות הנוגעות לעניין הטיעונים לעונש.

על אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד הקבוע לצד העבירה בה הורשע. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' שבט תש"פ, 27 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.